

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Kormos jelek a kunyhóban**

1. Néma leshely

Mirella

Mirella egyetlen mézesmázos mondattal és egy olcsó gyógykenőccsel gyorsan leszerelte a félálomban bólogató őr. A félrevezetett hajdút hátrahagyva a kordé zökkenőmentesen gördült tovább, míg végül elérték a tisztás szélén álló, magányos faházat. A köd itt már feloszlóban volt, de a tájra nehezedő csend szinte fojtogatta a levegőt.

A szekér megállt a sötétbe burkolózó épület előtt. Mirella gyorsan lesegítette a ponyva alól előbújó kisfiút. Borda felborzolt szőrrel, halkan fújtatva lapult a gazdája mellett, szemeit egyetlen pillanatra sem véve le a ház ajtajáról. A korhadt küszöb fenyegetően sötétlett az alacsony tető alatt.

– Csak halkan – suttogta Mirella, miközben óvatosan áttolta a gyereket a bejáraton.

Amint átléptek a küszöböt, az épület belsejében uralkodó feszültség szinte kézzelfoghatóvá vált. A sötét szoba mélyéről hirtelen kimért, lassú léptek zaja ütötte meg a fülüket. Valaki ott lapult a homályban, és hideg figyelemmel követte minden mozdulatukat. Mirella hátralépett egy fél lépést, a fiút a háta mögé szorítva, miközben Borda teste megfeszült a dermedt várakozásban.

2. Csobbanás a homályban

Mirella

A derengő homályból nem felfegyverzett hajdú, hanem egy rozzant gúnyájú, reszkető öregember lépett elő. A falu kirekesztett halásza volt az, aki megrémült az éjszakai hívatlan vendégektől, s most száraz fadarabot szorított a mellkasához védekezésül. Amint felismerte Mirelláékát, a feszültség láthatóan felengedett benne, de riadt tekintete így sem vesztett az éberségéből.

– Nem vagytok biztonságban – suttogta szaggatottan az öreg, és a faház hátsó, lécezett ajtajára mutatott. – A dűlőúti strázsa ugyan bedőlt a trükknek, de a folyóparti füzek között mások is leselkednek. Meghallották a kordé zörgését.

Mirella nem teketóriázott. Borda fojtott, óvatos morgással húzódott a kisfiú mellé, felborzolt szőrrel védve a gyereket. Mirella egy gyors mozdulattal előhúzott egy darabka szárított sajtot a szoknyája zsebéből, és az öreg markába nyomta hálája jeléül.

– A hátsó úton menjetek! – sürgette őket a halász, miközben már nyitotta is a nyikorgó faajtót.

Amint kiléptek a nedves, mohás talajra, a fűzek sűrűjéből hirtelen hangos csobbanás visszhangzott. Egy nehéz test merült a sekély vízbe, alig pár lépésre tőlük. Borda fülei hátracsapódtak, Mirella pedig megdermedt, s még szorosabban szorította magához a kisfiú kezét.

3. Egérút a tölgyesben

Mirella

A vízből kimászó alak szerencsére nem fegyveres poroszló volt, hanem egy csuromvizes, didergő bujdosó legény, aki a szomszédos tölgyes felől menekült a folyón át. Zihálva kapaszkodott fel a sáros, mohás partoldalra, s amikor meglátta a fűzek között lapuló alakokat, ijedtében majdnem visszahullott a habokba.

– Csak lassan, atyafi! A hallgatás tovább éltet, mint a csobogás – sziszegte Mirella halk, de határozott hangon, miközben megragadta a szerencsétlen karját és felsesegítette. Borda óvatosan körbeszaglásztta a jövevényt, felborzolt szőre lassan elsimult, bár feszült morajlása jelezte, hogy a veszély még nem múlt el.

A legény rekedten, szaggatottan újságolta, hogy a széli tölgyfa körül poroszlók járőröznek, de a dűlőút menti sűrűben még van egy eldugott vadcsapás, ahol el lehet surranni a szemeik előtt. Mirella egyetlen pillanatig sem teketóriázott: az elcsent lajstromot még mélyebbre rejtette a szoknyája redői közé, majd a kisfiú kezét szorosan fogva útnak indult.

– Borda, mutasd az utat a bokrok alatt! – intett a kutyának csípős, ámbizakodó mosollyal.

A fekete eb nesztelenül osont a sűrűben, Mirelláék pedig szorosan a nyomában haladtak. A tölgyes oltalmazó árnyékába érve a menekülők végre fellelegezhettek: a poroszlók kiabálása lassan elhalt a távolban, ők pedig bizton áthaladhattak a veszedelmes szakaszon.

4. Ezüstoffény a sorok között

Mirella

A tölgyfa lombkoronája mögül hirtelen előbukkanó hold hideg, ezüstös fénnel árasztotta el az erdei tisztást. A veszélyzónán túljutva Mirella intett a kis csapatnak, hogy álljanak meg egy pillanatra fújni egyet. A csuromvizes bujdosó hálásan rogyott le egy mohás tuskóra, miközben a megszeppent kisfiú még mindig szorosan fogta a vándoráros szoknyáját.

Borda halkan szaglászott a kanyargó csapás szélein, majd lehasalt a lábuk elé, mint egy éber, sötét őrszem. Mirella csípőre tett kézzel köszörülte meg a torkát, és a szoknyája redői közül óvatosan előhalászta az elcsent lajstromot. A vastag pergamenlapok szerencsére szárazak maradtak a rejtett bőrtokban, így a vízcseppek nem tettek kárt az értékes tintasorokban.

– Lássuk csak, miféle adókat és lajstromba vett szegényfejeket jegyzett fel az a gőgös tisztartó! – suttozta Mirella vidám, pikírt mosollyal, miközben a holdfény felé fordította a cirádás betűket.

A lapok szélein gyanútlan jobbágycsaládok nevei és elképesztő büntetésösszegek sorakoztak. A vándoráros szeme megvillant a csalárdság láttán: pontosan tudta, miként teheti tönkre ezen iratok hiányával a kapzsi uraság legújabb harácsolási tervét. A bujdosó legény elképedve figyelte a nő magabiztos mozdulatait, mire Mirella csak egy kacsintással intette hallgatásra.

– No, atyafi, a veszélyesebbik felén túl vagyunk – csapta össze a pergament halk pattanással. – Most pedig keressünk egy biztos fedélt a fejünk fölé, mielőtt a hajdúk rájönnek, hogy a zsákmányuk már régen messze jár!

5. Kormos jelek a kunyhóban

Mirella

A csendes tölgyes sűrűjében haladva hamarosan megpillantották egy elhagyatott mészégető kunyhó roskadozó körvonalait. A sötétben hallgató árnyékként mozgó Borda lépett be elsőként a roskatag faajtón. Miután alaposan körbeszaglászott és meggyőződött róla, hogy a helyiség biztonságos, egy halk pöffentéssel jelezte: szabad a

vásár. A kimerült legény megkönnyebbülten sóhajtott fel, s a száraz szalmával borított sarokba fektette a már álmában szuszogó kisleányt.

Mirella a szoknyája rejtett zsebéből előhalászott egy rövidke faggyúgyertyát, majd a tűzkő gyors pattintásával apró, meleg lángot élesztett. Az ingadozó, sárgás fényben kiterítette a megkaparintott adólajstromot az egyetlen épségben maradt fapadra. Borda az ajtó résnél foglalt helyet, éber szemeivel a sötét erdőt kémlelve.

– Lássuk csak, hogyan fordíthatjuk a szegények javára a kapzsi tisztartó pökhendi körmölését! – kuncogott halkán a vándorúr, miközben finom ujjaival némi kormot kapart le a kunyhó gerendájáról.

Gyakorlott, furfangos mozdulatokkal kezdte átírni a lajstrom túlzó számait. A súlyos ezüstartozásokból egy-egy apró kormos vonással és faggyús simítással jelentéktelen rézpénzek lettek. Mirella elégedetten mosolygott: elképzelte az adószedő pulykavörös ábrázatát, amikor megpillantja majd a kigazított iratot. A hajdúk korábbi fenyegetőzése helyett most fojtott, vidám kacagás töltötte be a kormos hajlékot.